3 Νοεμβρίου 2013

Η Φραγκοκρατία και η Τουρκοκρατία ήσαν υποδ… …ραικισμός και Νεογ… …σις του πνεύματος

/ Γενικά

«Η Φραγκοκρατία και η Τουρκοκρατία ήσαν υποδούλωσις του σώματος. Ο Γραικισμός και Νεογραικισμός είναι υποδούλωσις του πνεύματος»

Η διαχρονικά επίκαιρη εισαγωγή του Ι. Ρωμανίδη από το βιβλίο του “Ρωμηοσύνη”

Προσωπικά το θεωρώ ένα από εκείνα τα κείμενα που μέσα σε λίγες λέξεις ξεκαθαρίζει τα πράγματα με μοναδικό τρόπο.

Προκειμένου να το διαβάσουν όλοι θα ήμουν διατεθειμένος να ξανακάνω αναρτήσεις το ...2014...

Τα λόγια είναι περιτά, μπροστά σε τέτοια κείμενα.

Αξίζει να αφιερώσετε 5-10 λεπτά ο καθένας...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κατά παράκληση φίλων ητοίμασα δι΄ εκτύπωσιν το παρόν δοκίμιον χάριν εκείνων που συγκινούνται με την Ρωμηοσύνην μας, παρ΄ όλην την ωργανωμένην και έντονον πλύσιν εγκεφάλου που υφιστάμεθα, δια να την εγκαταλείψωμεν και την αντικαταστήσωμε με τον Γραικισμόν, τον οποίων προσπαθούν οι Ευρωπαίοι να μας επιβάλουν από τον Θ΄ αιώνα και οι Ρώσοι μετά την Άλωσιν, ως περιγράφομεν εν τω δοκιμίο τούτο.

Το πόνημα ούτο είναι περίλιψις των όσων διδάσκω περί των ιστορικών και ιδεολογικών πλαισίων και θεμελίων της Ρωμαΐϊκης υποστάσεως του Γένους.
Ο αναγνώστης θα διαπιστώσει ότι πολλά εκ των εκτιθέμενων ενταύθα, ερμηνευτικά αλλά και ιστορικά, απουσιάζουν από τα εν χρήσει εγχειρίδια των εκπαιδευτικών εν Ελλάδι ιδρυμάτων ως και από την επίσημον εμφάνισις του Έθνους και της Ελλαδικής Εκκλησίας.
Τα εν λόγω ερμηνευτικά και ιστορικά στοιχεία ως εμφανίζονται εν Ελλάδι είναι πιστή παραλλαγή της ευρωπαϊκής, ρωσικής και αμερικανικής περί των εν προκειμένω θεμάτων επιστήμης.
Τα περισσότερα εν τω δοκιμίω τούτω αναφερόμενα γεγονότα ως γεγονότα δεν δημοσιεύονται διά πρώτην φοράν. Έχουν σχεδόν όλα δημοσιευθή και υπάρχουν κατεσπαρμένα εις παλαιά και νέα βιβλία, ξένα και Ελληνικά.
Η προσφορά του βιβλίου τούτου είναι η Ρωμαΐϊκη σύνθεσις και ερμηνεία των ως επί το πλείστον γνωστών στοιχείων.
Ακριβώς εις το σημείον τούτο η μελέτη αυτή είναι αντίθεσις και διαμαρτυρία κατά της ευρωπαϊκής, ρώσικης, και αμερικανικής συνθέσεως και ερμηνείας, εις την οποίαν υπεδουλώθη η Ρωμηοσύνη μέσω του εν Ελλάδι επικρατούντος Νεογραικισμού.
Με Γραικισμόν και Νεογραικισμόν εννοούμεν όχι τον Νεοελληνισμόν, αλλά μόνον το μη Ρωμαΐϊκον μέρος του Νεοελληνισμού.
Ο Νεογραικισμός ως και ο προ της Αλώσεως Γραικισμός είναι εκ της φύσεώς των δουλεία χειροτέρα της Φραγκοκρατίας κα της Τουρκοκρατίας.
Η Φραγκοκρατία και η Τουρκοκρατία ήσαν υποδούλωσις του σώματος. Ο Γραικισμός και Νεογραικισμός είναι υποδούλωσις του πνεύματος.
Οι Ρωμηοί της Φραγκοκρατίας και της Τουρκοκρατίας είναι όσοι δεν ηκολούθησαν το παράδειγμα εκείνων που εφράγκευσαν και ετούρκευσαν.

Οι σημερινοί απομείναντες Ρωμηοί ασφαλώς δεν τουρκεύουν αλλ΄ ούτε φραγκεύουν ούτε γραικεύουν.
Όπως οι Γραικοί προ της Αλώσεως είναι εκείνοι που εφράγκευσαν, ούτω και οι Νεογραικοί εγραίκευσαν γενόμενοι οι σημερινοί Γραικύλοι των Ευρωπαίων και Ρώσων και τώρα των Αμερικανών εξαδέλφων των Ευρωπαίων.
Το γραικεύω είναι σχεδόν ταυτόν με το φραγεκύω.
Σημαίνει σήμερον αμερικανεύω, ρωσεύω, φραντσεύω, γερνμανεύω, δηλαδή γίνομαι πνευματικός δούλος των έξω της Ρωηοσύνης.
Ο Ρωμηός γνωρίζει σαφώς ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ συμμαχίας και δουλείας. Γίνεται σύμμαχος με οποινδήποτε, εφ΄ όσον συμφέρει εις το Έθνος, αλλά ποτέ δούλος των συμμάχων.
Ο Γραικύλος όμως νομίζει ότι συμμαχία σημαίνει πνευματική δουλείαν, δηλαδή συγχώνευσιν πολιτισμών και σύγχυσιν ιδεολογικών. Ο Γραικύλος δεν γίνεται μόνον σύμμαχος, αλλά γίνεται και θέλει να γίνει ένα πράγμα με τον σύμμαχο. Νομίζει ότι συμμαχία είναι το να προσφέρεται δι΄ έρωτα ως δούλη προς κύριον ίνα αποκτήση ισχυρόν προστάτην, ο οποίος θα σώση την Ελλαδίτσαν του. Ο Νεογραικύλος είναι συνεχιστής της παραδόσεως των Γραικύλων προ της Αλώσεως, οι οποίοι μας εκήρυττον την ανάγκην της φραγκεύσεως του πνεύματος, δια να σωθώμεν από την δουλείαν του σώματος.
Με άλλα λόγια ο Γραικύλος φοβείται και άρα ούτε είναι ούτε μπορεί να είναι Ρωμηός, εφόσον φοβείται. Φοβείται την πνευματικήν ανεξαρτησίαν και ελευθερίαν. Θέλει ελευθερίαν του σώματος μόνον. Και δια τούτο δεν ημπορεί καν να φαντασθή ότι Ρωμηοσύνη όχι μόνον δεν υποδουλώνεται πνευματικώς, αλλά είναι εν τω κόσμω πολιτιστική δύναμις ηγετική. Πως ημπορεί ο Γραικύλος να έχη αισθήματα και πεποίθεσιν ηγέτου, όταν είναι δούλος;
Ο Ρωμηός έχει ηγετικά αισθήματα από την Ρωμηοσύνην του.
Ο Γραικύλος τον ηγέτην κάμνει μόνον εντός της Ελλαδίτσας του, αφού τα ηγετικά του αισθήματα και την πολιτικήν του δύναμιν αντλεί από πηγήν έξω της Ρωμηοσύνης και εκτός της Ελλαδίτσας του.
Ο Ρωμηός είναι από την Ρωμηοσύνην του αετός. Οι Ρωμηοί είναι προς αλλήλους αετοί και προς ξένους αετοί.
Ο Γραικύλος κάμνει το λεοντάρι εις τους Ρωμηούς με την βοήθεια των ξένων, αλλά είανι φρόνιμον ποντικάκι εις τους ξένους.
Δεν ενδιαφέρει τον Ρωμηόν τι λέγουν οι ξένοι δι΄ αυτόν, διότι τα κριτήρια του είναι ρωμαΐκα.
Ο Γραικός αγωνίζεται να βρεθή εις θέσιν να διατυμπανίζει τι καλά λέγουν οι ξένοι δι΄ αυτόν, φια να αποδείξη την αξίαν του, διότι τα κριτήρια του δεν είναι ρωμαΐϊκα αλλά ευρωπαϊκά, ρώσικα και αμερικάνικα.
Ο Ρωμηός είναι σκληρός και ελεύθερος και ουδέποτε αφελής. Και όταν το σώμα του ή τα συμφέροντα του σκλαβωθούν, κάμνει ελιγμούς και υποκρίνεται αναλόγως

των περιστάσεων, δια να παραμείνη με την ευφυΐαν του όσον το δυνατόν πλέον ελευθέρα η Ρωμηοσύνη του. Με υπερηφάνειαν τον Καραγκιόζη κάμνει και πάντοτε αδούλωτος αετός της Ρωμηοσύνης παραμένει.
Ο Νεογραικισμός αρκετά εζημίωσε το Ρωμαΐϊκον με την γεγόμενην ξενομανίαν του, η οποία είναι εις την πραγματικότητα δουλοπρέπεια εις τα αφεντικά του.
Ακριβώς επειδή οι Νεογραικοί είναι διηρμένοι μεταξύ των αφεντικών των, συμπεριφέρονται ο ένας Γραικύλος προς τον άλλον Γραικύλον ωσάν τα αφεντικά των. Οι Γραικύλοι των Ρώσων φέρονται προς τους Γραικύλους των Αμερικανών ως οι Ρώσοι προς Αμερικανούς και τανάπαλιν. Το ίδιον κάμνουν οι Γραικύλοι των Φρατσέζων, Άγγλων, Γερμανών, κλπ.
Δια τούτο παρατηρείται το περίεργον φαινόμενον να ερωτεύεται ο Γραικύλος τον Ρώσον φίλον του και να μισή τον Γραικύλον των Αμερικανών και τανάπαλιν.
Το παράδοξον είναι ότι έκαστος θεωρεί τον άλλον Γραικύλον εχθρόν και προδότην του Έθνους.
Εξ απόψεως όμως Ρωμηοσύνης οι Γραικύλοι είναι όλοι προδόται.
Τούτο όμως δεν σημαίνει πάλιν ότι δέχεται οτιδήποτε το ακλόν και το κάμνει ρωμαΐϊκον. Όπως γίνεται σύμμαχος με όποιον συμφέρει εθνικώς, κατά τον ίδιον τρόπον αποκτά όλα όσα χρειάζονται από την σοφίαν των επιστημόνων του κόσμου, αλλά τα προσαγάγει εις τον ρωαμαΐϊκον πολιτισμόν του. Ουδέποτε συγχέει τας θετικάς επιστήμας με τον πολιτιισμόν, αφού γνωρίζει ότι και ο βάρβαρος δύναται να έχη ή να αποκτήση και να προαγάγη τας θετικάς επιστήμας, δια να χρησιμοποιήση αυτάς είς υποδούλωσιν και καταστροφήν ανθρώπων.
Δια τούτο ο Ρωμηός γνωρίζει ότι είναι πνευματικός ηγέτης και εις αυτούς που είναι ως τεχνοκράται και ως οικονομική δύναμις ηγέται.
Αλλά οι Νεογραικύλοι έχουν τόσον πολύ συνηθίσει να συγχέουν το τεχνοκρατικόν και οικονομικόν στοιχείον με την πνευματικής ηγεσίαν, ώστε δεν αντολαμβάνονατα ι πλέον το γεγονός ότι η Ρωηοσύνη είναι σήμερον πολιτιστικός ηγέτης εκατομμυρίων ανθρώπων εκτός της Ελλαδίτσας των.
Ο Γραικύλος νομίζει ότι τοιαύτη ηγεσίαν είχον μόνον οι αρχαίοι Έλληνες και φαντάζεται τον εαυτόν του ως τον φύλακα των ερειπίων αυτών. Θεωρεί συνεχιστάς και ηγέτας του πολιτιστικού έργου των αρχαίων Ελλήνων τους Ευρωπαίους. Δεν είναι εις θέσιν να καταλάβη ότι μόνον η Ρωηοσύνη είναι συνεχιστής και ηγέτης του Ελληνικού πολιτισμού. Δια τούτο ο Γραικύλος είναι ο κύριος συντελεστής εις την καλλιέργειαν του δουλουπρεπούς φρονήματος του νεογραικισμού εν Ελλάδι πνεύματος. Ο Γραικύλος έχει εμπιστοσύνην όχι εις τον εαυτόν του αλλά μ΄νον εις τα ξένα αφεντικά του.
Ναι μεν Ρωμηός έχει απόλυτον πεποίθεσιν εις την Ρωμηοσύνη του, αλλά ούτε φανατικός ούτε μισαλλόδαξος είναι και ούτε έχει καμμιάν ξενοφοβίαν. Αντιθέτως αγαπά τους ξένους ουχί όμως αφελώς.
Τούτο διότι γνωρίζει ότι ο Θεός αγαπά όλους τους ανθρώπους και όλας τας φυλάς

και όλα τα έθνη χωρίς διάκρισιν και χωρίς προτίμησιν. Ο Ρωμηός γνωρίζει ότι η Ρωμηοσύνη του κατέχει την αλήθειαν και είναι η υψιλή μορφή των πολιτισμών. Αλλά κατανοεί άριστα το γεγονός ότι ο Θεός αγαπά τον Ρωμηόν όχι όμως περισσότερον από τους άλλους. Ο Θεός αγαπά τον κάτοχον της αλήθειας αλλ΄ εξ ίσου αγαπά τον κήρυκα του ψεύδους. Αγαπά τον Άγιον αλλ΄ αγαπά εξ ίσου ακόμη και τον διάβολον.

Δια τούτο η Ρωμηοσύνη είναι αυτοπεποίθεσις, ιταμότης και εγωϊσμός. Ο ηρωϊσμός της Ρωμηοσύνης είναι αληθής και διαρκής κατάστασις του πνεύματος και όχι αγριότης, βαρβαρότης και αρπακτικότης.

Οι μεγαλύτεροι ήρωες της Ρωμηοσύνης συγκαταλέγονται μεταξύ των Αγίων.

Η Ρωμηοσύνη διαφέρει των άλλων πολιτισμών, διότι έχει το ίδιον θεμέλιον δια τον ηρωϊσμόν της ως και δια την αγιωσύνην της, δηλαδή το ρωμαΐικον φιλότιμον το οποίον δεν υπάρχει εις τον ευρωπαϊκόν πολιτισμόν. Παρά ταύτα οι Γραικύλοι από το 1821 μέχρι σήμερον προπαγανδίζουν ότι οφειλόμενον να εγκαταλείψωμεν την Ρωηοσύνην και να γίνωμεν Ευρωπαίοι, διότι δήθεν ο ευρωπαϊκός πολιτισμός είναι ανώτερος από την Ρωμηοσύνην.

Το δοκίμιον τούτο δεν προσπαθεί να αποδείξη τίποτε. Ή Ρωμηοσύνη δεν αποδεικνύεται. Περιγράφεται. Δεν χρειάζεται απολογητάς. Είναι απλώς αυτό που είναι. Το δέχεται κανείς ή το απορρίπτει. Διά τούτο τα παιδιά των Ρωμηών ή παραμένον πιστοί και σκληροί Ρωμηοί ή εφράγκευον ή ετούρκευον.

Και σήμερον άλλοι παραμένουν Ρωμηοί, άλλοι όμως αμερικανεύουν, ρωσεύουν, φραντσεύουν, αγγλεύουν, δηλαδή Γραικεύουν.

Εις το παρεθόν οι Ρωμηοί είχον την ηγεσίαν και ήσαν ωργανωμένοι με ρωμαΐικην επιστήμην και παιδείαν και επικρατούσαν εις το Ρωμαΐικον.

Με την ίδρυσιν της Ελλαδίτσας των ελλαδιστών όμως οι Ρωμηοί εξετοπήσθησαν από την ηγεσίαν και ανέλαβον αυτήν οι Γραικύλοιτων Μεγάλων Δυνάμεων και ίδρυσαν τον Νεογρεκισμόν με επίσημον πρόγραμμα να μη είμεθα πλέον Ρωμηοί αλλά τα ταπεινά και φρόνιμα γραικύλα παιδιά των Ευρωπαίων και Ρώσων.

Όχι μόνον έγινε τούτο αλλά ούτε προεσπάθησαν οι Νεογραικύλοι να το αποκρύψουν. Ήσαν υπερήφανοι διά την υποδούλωσίν των εις τον πολιτισμόν των Ευρωπαίων και Ρώσων και την διετυμπάνιζαν εις όλας τας πολιτιστικάς εκδειλώσεις, την μουσικήν, τους χορούς, την αρχιτεκτονικήν, τας ενδυμασίας κ.λ.π.

Τα πρώτα κόμματα της «ελευθέρας» Ελλάδος δεν ήσαν το φραντσέζικον κόμμα, το αγγλικόν κόμμα και το ρώσικον κόμμα;

Και εως σήμερον που τα υπουργεία παιδείας και εξωτερικών αποτέλουν μέρος της κομματικής πολιτικής, δεν συνεχίζετο η ίδια κατάστασις;

Η παιδεία και η εξωτερική πολιτική πρέπει να είναι το ίδιον δι΄ όλους τους Ρωμηούς και εκτός κομματικών διαμαχών. Τούτο όμως δύναται να επιτευχθή μόνον όταν η έχουσα σχέσιν με θέματα πολιτισμού επιστήμη της Ελλάδος

επανεύρη τα Ρωμαΐϊκα κριτήρια και βάση αυτών αναδημιουργήση ή αναστήση την αδέσμευτον από τας περί Ρωμηοσύνης πλαστογραφίας των ξένων επιστήμην.
Ενώπιον του μεγέθους του εν προκειμένω θέματος το παρόν μελέτημα είναι μια προσπάθεια όχι λύσεως αλλ΄ απλώς αποκαλύψεως σημαντικών προβλημάτων ή θεμάτων τα οποία εμποδίζουν εις την ανάπτυξιν μιας ρωμαΐϊκης θεωρήσεως της ιστορικής πραγματικότητος του Γένους.
Ουσιαστικώς το πόνημα τούτο είναι προσκλητήριον εις τους Ρωμηούς και τες Ρωμαίγισσες (ως τις ονομάζει ο Μακρυγιάννης) να αναλάβουν τον επιστημονικόν αγώνα, να αναστήσουν την Ρωμηοσύνην από τον επιστημονικόν θάνατον, τον οποίον επεξειργάσθηκαν δι΄ αυτήν 1) οι Φράγκοι από τον 9ον αιώνα, 2) οι Ρώσοι μετά την Άλωσιν, 3) οι Γραικοί προ της Αλώσεως και 4) οι Νεογραικοί της δούλης εις τους Ευρωπαίους και Ρώσους Ελλαδίτσας του 19ου αιώνος, οι οποίοι μετέτρεψαν την ρωμαΐϊκην Επανάστασιν του 1821 εις ήτταν της Ρωμηοσύνης και θρίαμβον του Γραικισμού του Καρλομάγνου και του Νεογραικισμού των «Φιλλελήνων» των Μεγάλων Δυνάμεων.
Τα χρώματα του εξώφυλλου είναι τα χρώματα της Ρωμηοσύνης που διασώζονται μέχρι σήμερον εις τα λάβαρα των Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως και Ιεροσολύμων.
Ο χρυσούς αετός είναι η Ρωμηοσύνη των ρωμαΐϊκων τραγουδιών και η καρδιά του αετού είναι ο χρυσός σταυρός.
Η σημαία της Ρωμηοσύνης είναι ο χρυσούς σταυρός επάνω εις κόκκινο πανί.
Κάποτε οι Ρωμαΐϊσσες έβαφαν τα μαλλιά των κόκκινα και εφορούσαν φουστάνια με τα εθνικά χρώματα.
Διά τους Ρωμηούς τα εθνικά χρώματα και σύμβολα δεν είναι συζητήσιμα. Είναι ρωμαΐϊκα.
Οι Γραικύλοι ουδέποτε θα τα επαναφέρουν χωρίς την άδειαν των αφεντάδων των.
Ο Ρωμηός αφεντάδες δεν έχει και θα τα επαναφέρη μαζί με το προγονικόν του Γένους σύνθημα:
«Η Ρωμανία Νικά»Αριστοτέλειον πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης
Τη 14η Σεπτεμβρίου 1974
Ιωάννης Σ. Ρωμανίδης
Η σελίδα του π. Ιωάννη Ρωμανίδη ΕΔΩ

Πηγή: hggiken.pblogs.gr